

Stosunki państwo-kościół w latach 1950-1970 na tle zmian politycznych w Europie

Spis Treści:

ROZDZIAŁ I Pierwsze doświadczenia

- 1.1 Droga do „porozumienia”
- 1.2 Napięcie stosunków między państwem i Kościołem
- 1.3 Konstytucja PRL
- 1.4 „Non possumus”
- 1.5 Aresztowanie Wyszyńskiego

ROZDZIAŁ II Krótkotrwała normalizacja

- 2.1 Uwolnienie Wyszyńskiego i porozumienie grudniowe
- 2.2 Zdobycze Kościoła i pierwsze nieporozumienia
- 2.3 Rewizja w Instytucie Prymasowskim i list KC PZPR

ROZDZIAŁ III Narastanie konfliktu

- 3.1 Usunięcie nauki religii ze szkół
- 3.2 Zwalczanie działalności duszpasterskiej
- 3.3 Soborowe złudzenia

ROZDZIAŁ IV Milenijna konfrontacja

- 4.1 Orędzie do biskupów niemieckich
- 4.2 Konkurencyjne uroczystości
- 4.3 W impasie

Zakończenie

Bibliografia

Wstęp:

Historia stosunków między władzami PRL a Kościołem rzymskokatolickim stanowi jeden z najbardziej interesujących, a zarazem istotnych fragmentów dziejów politycznych Polski Ludowej. Spotkanie silnego organizacyjnie oraz dysponującego znacznym poparciem społecznym Kościoła z opierającym się na

ideologii marksistowsko-leninowskiej państwem musiało doprowadzić do konfliktu, którego przebieg stał się jednym z ważniejszych czynników określający model realnego socjalizmu. Analizie tego właśnie konfliktu poświęcona jest niniejsza praca.

Fakt, że Kościół rzymskokatolicki poza krótkim okresem 1953-1955 zachował znaczną niezależność od zdominowanego przez PZPR systemu politycznego, jest cechą odróżniającą PRL od innych krajów bloku radzieckiego. Polska odmienność była uwarunkowana wieloma czynnikami, wśród których wymienić można: zakorzenienie w świadomości społecznej przekonania o szczególnej, pozareligijnej roli Kościoła jako jednego z gwarantów tożsamości narodowej, powszechną niechęć do ateizacyjnej partii komunistycznej.

W świetle obowiązującej konstytucji, aktów prawnych niższego rządu oraz oficjalnych deklaracji członków najwyższych władz partyjnych i państwowych, w PRL ustanowiony został system rozdziału Kościoła i państwa. W rzeczywistości jednak - a podane niżej fakty przedstawiają to w sposób dobitny - kierownictwo PZPR wraz z podporządkowanymi mu organami państwowymi nieustannie ingerowało w wewnętrzne sprawy Kościoła, dążąc do zepchnięcia go na czysto religijną płaszczyznę działania, co miało być wstępem do całkowitego ubezwłasnowolnienia.

Zgodnie z systemem totalitarnego państwa, które - naśladując radziecki wzorzec - próbowano zbudować w powojennej Polsce, Kościół, tak jak wszystkie inne podmioty systemu społecznego, miał się stać atrapą na scenie publicznej zdominowanej przez partię komunistyczną.

Całokształt działań podejmowanych przez władze PRL w tym właśnie celu, a więc ich polityka wyznaniowa, stanowi główny wątek przedstawianej pracy. Zostały w niej omówione zasady tej polityki oraz przejawy praktycznego stosowania jej na różnych szczeblach, od ogólnokrajowego poczynając, a na ściśle lokalnym kończąc. Sporo miejsca zajmuje analiza reakcji strony kościelnej oraz stosowanych przez duchowieństwo i wiernych działań obronnych. Nieco uwagi poświęcone jest stosunkom polsko-watykańskim, które oddziaływały w znaczący sposób na relacje między władzami PRL a kierownictwem Episkopatu.

Praca opiera się na układzie chronologicznym, który wydaje się optymalny dla ukazania ewolucji, jakiej podlegała polityka wyznaniowa państwa. Cztery rozdziały obejmują kolejno etapy stosunków państwowo-kościelnych w latach 1950-1970. Natomiast struktura wewnętrzna ma charakter problemowy.

Liczba stron	82
Nazwa Szkoły Wyższej	Wyższa Szkoła Pedagogiczna w Szczecinie
Rodzaj pracy	licencjacka
Rok oddania	2003

To jest gotowa, obroniona praca. Gdyby chcieli Państwo zlecić napisanie zupełnie nowej pracy, to zapraszamy na stronę [pisanie prac](#) - sprawdzony serwis!